

בית דין ירושלים

לדיני ממונות ולבירור יוחסין

נאמנות בעל לפסול את אשתו עליו
בטענה שהוא כהן והיא חללה

תיק יוחסין מס' 626-תש"ס

נושא הדיון

הבעל הכהן נשא את אשתו בחו"ק, ומאז נולד להם בן. בזמן האחרון יש ביניהם סכסוכים והאשה עזבה את הבית. הבעל טוען שאשתו אסורה עליו מכיון שנודע לו שהיא בת כהן, ועוד נודע לו מפיה שלפני נישואיה עמו נבעלה לגבר זר (וכך גם נרשם בפרוטוקול ביה"ד שבירר את יהדותה), ולפי דברי קרובי משפחה מדובר באוזבקי נכרי. הוא מודה שאביו אינו שומר תו"מ וגם אביה של אשתו אינו שומר תו"מ, ורק אביהם של זה ושל זה שמרו כהונה, כך לפי דברי אמו ואמה. אמה הגיעה לביה"ד לבירור, ובתו"ד סיפרה שבעלה הוא כהן בן כהן, ולמרות שאינו שומר תו"מ אביו היה גבאי בביהכנ"ס והיה כהן.

בתיק בירור היהדות של הבעל נרשם שאביו כהן, אבל ברישום הנישואין לא נרשם אצלו שהוא כהן, וגם אצלה לא נרשם שהיא בת כהן. גם בכתובה של בני הזוג לא נזכר מאומה מענין הכהונה, וכך גם בכתובת הורי הכלה.

השאלה לדיון:

האם נאמן אדם לומר על עצמו שהוא כהן ולאסור אשתו משום חללה.

תשובה:

במשנה אחרונה דנדרים (דף 5 ב) חזרו לומר שלא תהא אשה נותנת עיניה צאחר ומקלקלת על בעלה. ופסק הרמ"א צו"ע אזהע"י סי' קעח סעי' ט ו"א דצזה"י שיס חרס ר"ג שלא לגרש אשה צע"כ אינו נאמן לומר שמאמינה או שמאמין לדברי העד דחיישינן שמא עיניו נתן צאחרת ואומר שמאמינה אע"פ שאינו מאמין, ומנדין אותו על שאומר שמאמינה וגרס לצטל חרס ר"ג, וה"ה בכל מקום שלא יוכל לגרש

כלא דעת האשה.

ונראה שה"ה אם הבעל מאמין לדברי האמא שהאשה צת כהן וחללה, וגם מאמין לדברי אמו שהוא כהן ואסור באשתו, מכיון שאינו יכול לגרשה כלא דעתה חוששים שמא עיניו נתן באחרת וע"כ טוען שמאמין לאיסור.

אלא שבנידון דידן שהבעל טען על עצמו שאציו כהן עוד לפני נישואיו עם אשתו, וגם בתיק בירור היהדות של האשה שנעשה לפני הנישואין נרשם שהאמא חיתה עם גבר ללא נישואין, א"כ אין זו טענה חדשה שטוען היום, אך מעולם לא נטען שאציה של האשה כהן, וגם לא נטען שהיא חללה, וע"כ נראה שאינו נאמן לטעון היום טענה כזו כדי לאוסרה.

זאת ועוד. כיון שהאמא טוענת שנבעלה לישראל, והיא היתה מוחזקת ככשרה לכהונה, הלכה כרצן גמליאל שהיא נאמנת להכשיר עצמה לכהן, וממילא הצת איננה חללה.

מסקנה

הבעל אינו נאמן לטעון שהאשה אסורה עליו משום חללה, שמא עיניו נתן באחרת.